

SASHA LAURENS

MLADOKREVŇÍ

PŘELOŽILA
MARKÉTA FOREJTOVÁ

COO
BOO

Mladokrevní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sasha Laurens
Mladokrevní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SASHA LAURENS

MLADOKREVŇÍ

Přeložila Markéta Forejtová

**COO
BOO**

Pro holky, které se na to pořád snaží přijít.

KAT

Naklonila jsem se přes přepážku bistra Snack Shack v country klubu El Dorado Hills a zadívala se na bazén. Cítit chladnou, zářivě modrou vodu na mé zpocené, mastné kůži by bylo neskutečně příjemné. Srpnový pařák na celý den naplnil bazén křičícími dětmi. Fronta na oběd byla tak dlouhá, že se rovnou přelila do fronty na svačinu, a já jsem pořád ještě měla milkshake ve vlasech. Teď už ale slunce konečně směřovalo za stromy a přes řadu lehátek se rozprostíral chladný stín. Plavčíci vyháněli děti z bazénu ven, kde na ně čekaly jejich chůvy a au pair a rodiče v domácnosti.

„Kat, jestli budu muset udělat ještě jeden jediný salát Caesar bez krutonů nebo dresinku, začnu křičet,“ řekl Guzman, který právě stál u dřezu. „To je prostě doslova římskej?“

Zasmála jsem se, ale očima jsem visela na bazénu. Večer se tu objevoval jiný druh členů klubu. Celé léto jsem sledovala, jak se pokaždé vynoří: plavci zdolávající jeden bazén za druhým ve slábnoucím slunci a ženy usrkávající bílé víno, které si donesly z baru vevnitř. Zdálo se, jako by se pro ně celý svět uvolnil, aby jim dal chvilku klidu.

Toužila jsem být jednou z nich.

Guzman pustil do jednoho z mixérů vodu. „Flirtuje Shelby s tím roztomilým plavčíkem – jak že se jmenuje, Ryan?“

Střelila jsem očima ke kanceláři plavčků přesně ve chvíli, kdy Shelby v červené vestě a se slunečními brýlemi nahoře na hlavě udeřil a chlápka bez trička pěnovou tyčí.

„Jo, Shelby rozhodně flirtuje.“ Vytáhla jsem čtyřlitrovou nádobu na kečup skrz výdejní okénko. „Myslíš, že nás vedení klubu nechá tady venku po zavíračce sedávat dřív, než léto skončí?“

„Cože, nechat nás si zaplavat, objednat si hranolky a ležet na sluníčku?“

To bylo dočista nemožné. Hranolky bych jíst nemohla a z dlouhého polehávání na sluníčku se mi dělalo zle. I přesto ve mně ale něco pulzovalo touhou. „Jenom bych chtěla vědět, jaké to je být členkou klubu, víš?“

„Mhm, já vím. Jsem si dost jistý, že celá moje rodina ví, včetně všech, které jsme nechali v El Salvadoru. A ne, rozhodně si nemyslím, že nás nechají vzít si jedno odpoledne volno, abychom mohli předstírat, že sem patříme. My jsme tady ti, kdo nosí uniformy.“

Otočila jsem se zpátky k potemnělé kuchyni a ze zářivého světla bazénu mi tepalo před očima. „Nejdřív zapracujeme na tom, aby z nás byli milionáři. Pak bychom se sami mohli stát členy.“

Guzman se probíral ledničkou. „Miluju tvoji dlouhodobou vizi, ale jako okamžitý akt vzdoru si dělám quesadillu. Tahle instituce nás okradla o polední pauzu. Chceš půlku?“

Pravdou bylo, že jsem nepřeskočila oběd kvůli tomu, že jsme byli zaneprázdnění. Vynechala jsem ho proto, že tu byl Guzman. Letní prázdniny pro mě znamenaly možnost pracovat dost na to, abych měla aspoň nějaké úspory během školního roku. Guzman plánoval totéž, a tak jsme se oba

přihlásili do bistra Snack Shack. Se Shelby v roli plavčíka se to zdálo jako dokonalý plán dokonalého léta – ačkoli jsme ho Guz a já měli strávit v malé, přehřáté kuchyňce.

Byl tu jen jediný problém: zapomněla jsem do tohoto plánu zahrnout Hemu. Trávit celý den s Guzmanem znamenalo, že krevní náhražka, kterou jsem pila k snídani, mi musela vydržet do konce směny. Prvních pár dní jsem měla při zavíračce takový hlad, že jsem se přistihla, jak trochu moc dlouho zírám na holá zápěstí a odhalené krky členů a členek klubu. Zvažovala jsem, že si nějakou Hemu do kuchyně propašuju, abych si mohla usrknout, když se Guzman nebude koukat. Ale zdálo se mi mnohem horší muset vysvětlovat, proč máme vedle masa na burgery lahev krve, než mít chvíli hlad.

Přitiskla jsem si ruku na čelo, lehce se mi točila hlava. Většinu dní jsem v pohodě zvládala. Sebekontrola pro mě nebyla ničím cizím. S mámou jsme ale často měly tak akorát Hemy, abychom přežily, a dneska ráno jí zrovna dost nebylo. Když jsme si poslední lahev rozpůlily, bylo nám oběma jasné, že do večere budeme mít ukrutný hlad. Ani jedna z nás se o tom nezmínila. Dnes jsem musela nějakou další vyzvednout.

„Ne, díky,“ řekla jsem Guzmanovi.

Hodil tortillu na elektrický gril. „Jestli zjistím, že držíš jednu z těch očistných diet, kdy se vyhýbáš lepku, sýru, zábavě i štěstí, budu fakt naštvaný.“

Vypnula jsem fritézu a poslední studené hranolky obalené v soli jsem hodila do koše. „Poslední dobou se mi často zvedá žaludek.“

Guzman dramaticky zalapal po dechu. „Omlouvám se, *naprosto* jsem na to zapomněl.“

„Guzmane, jestli tě přistihnu, jak jsi na Kat zlý, tak tě zapíšu za porušování pravidel bazénu.“ Blondatá hlava Shelby vykoukla z výdejního okénka. Byla tak opálený·á, že mu·jí bílé zuby svítily, když se usmál·a.

„To nic,“ řekla jsem. „Žaludeční záležitosti.“

Předstírala jsem, že jsem si nevšimla pohledu, který Shelby vrhl·a po Guzmanovi.

Na začátku druháku jsem začala přicházet o schopnost trávit jídlo – alespoň ten druh jídla, který konzumovali moji kamarádi. Byl to těžký, smutný rok, kdy jsem nevěděla, jestli jím svůj poslední kornoutek zmrzliny, zralou jahodu nebo dílek pizzy. Mamka dala dohromady dokumenty ze své kliniky, která mi diagnostikovala poruchu trávení. Koncem školního roku už jsem žila výhradně z Hemy, což znamenalo, že v očích všech ostatních jsem nejedla vůbec nic. Nikdy. Pro lidi bylo dost obtížné tuhle skutečnost akceptovat, i když věděli, že jde o specifický zdravotní problém. Taky to nezabránilo snaze školní poradkyně vnucovat mi letáčky o zdravé stravě – ani mým kamarádům vyměňovat si pohledy, které si mysleli, že nevnímám.

Ne, že bych za Hemu nebyla vděčná. Byla jsem neuvěřitelně šťastná, že jsem nikdy nemusela své tesáky zabodit do ničeho krku, zejména teď, když mě každé špatné zakousnutí mohlo zabít. Ale neustálé lhaní bylo už vážně vyčerpávající. Netušila jsem, jak přežiju další dva roky střední školy na usrkávání z termosky plné vlažné krevní náhražky, kterou jsem měla nacpanou ve skřínce hned vedle oblečení na tělocvik.

Ne jenom dva roky. Ne jenom zbytek střední školy. Věčnost. Anebo jakkoli dlouho vlastně upří žijí.

Shelby vyskočil a na přepážku. „Dej mi půlku. Umírám hlady.“

Guzman mávající nožem v jedné a avokádem ve druhé ruce se na Shelby podíval přes rameno. „To si myslím, po tak dlouhém dni plném *nestoudného flirtování* – au, do háje!“

Shelby mlaskl a. „Karma je zdarma.“

Otočila jsem se na Guzmana. Říkal něco ve smyslu, jestli *to vidím taky*, a napřáhoval ke mně ruku. Z rány na palci mu do dlaně stékal karmínový potůček.

Krev.

Hlad se z otupující závratě změnil v bolest hlavy. Moje zorné pole se zúžilo jen na to vzácné, tmavě červené jezírko hromadící se mu v dlani.

„Skočím pro lékárníčku,“ řekl a Shelby. „Kat, seženeš mu papírovou utěrku?“

Já jsem ale nemohla.

Sbíhaly se mi sliny, a než jsem je mohla zastavit, tesáky mi tlačily na vnitřní stranu rtu. V panice jsem si přitiskla ruce přes pusu. Tohle se mi ještě *nikdy* nestalo, nikdy jsem neztratila sebekontrolu a nenechala svoje tesáky vyjet ven. Kdyby to někdo viděl, můj život tady by skončil. Ale pod touhle hrůzou mi pořád tepalo v hlavě hladý a tenký hlásek kňoural, že možná by jedno ochutnání nikoho nebolelo...

Ne. Pořád jsem si držela dlaň přes ústa, zatímco jsem se od něj vzdalovala, dokud jsem se zády neopírala o přepážku, co nejdál to v malé kuchyňce šlo. Co jsem si *myslela*? Že snad budu *pít Guzmanovi krev*? To bylo hrozné – bylo to špatné – a nikdy bych to neudělala. A i kdybych chtěla, *nemohla bych*. Jeden nikdy nevěděl, kdo je nositelem infekce. Kapka špatné krve stačila k tomu, aby nesmrtelnost přestala hrát roli.

„Země volá Kat?“ Guzman utrlh papírovou utěrku z role a omotal si ji kolem ruky. Jakmile jsem krev přímo neviděla, trhaně jsem se nadechla – přitom jsem se uklidnila dost na to, abych dokázala zatáhnout tesáky. O vteřinu později byl a Shelby zpátky a vytahoval a z lékárníčky tučet různých druhů dezinfekcí a obvazů.

Podíval a se na mě. „Jsi v pohodě?“

Měla jsem potem ulepenou kůži a pěkně pocuchané nervy. Přejela jsem si jazykem přes špičáky, zkontrolovala jsem je jednou a ještě podruhé. „Mám, ech, takovou fobii z krve. Když vidím kapku krve, udělá se mi zle,“ zamumlala jsem. „Guzmane, nechceš jít domů? Stejně mi nemůžeš pomoci se zavíračkou, když krvácíš po celé kuchyni.“

Ve skutečnosti jsem chtěla sama vypadnout, ale udělat to by mě stálo hodinový plat. To jsem si vzhledem k současným cenám Hemy nemohla dovolit.

„Vždyť jdeme ven,“ zaprotestoval a Shelby.

„Musím vyzvednout mámu z práce.“ Donutila jsem se k úsměvu bez tesáků. „Jsem si jistá, že se vy dva zvládnete bavit i beze mě.“

Guzman vytáhl svou čerstvě obvázanou ruku zpoza Shelby, hodil zástěru do kouta a zmáčkl mě v rychlém, po hranolkách vonícím objetí. „Oficiálně jsi moje nejmní zábavná kamarádka a děkuju.“

„Napiš, jestli budeš mít čas se sejít později,“ řekl a Shelby.

„Určitě.“ Věděla jsem, že to neudělám. Křeč v břiše nepovolila, dokud oba nebyli pryč, zavržená quesadilla neležela v koši a celou kuchyň jsem nepostríkala pořádnou dávkou dezinfekce. Dokud můj pomalu tepající, vytrvalý nával hlady nezůstal jedinou zbylou stopou po krvi.

Zastavila jsem na parkovišti vedle kliniky sdílených služeb v Sacramentu a poslala zprávu mamce. O patnáct minut později jsem čekání vzdala a vešla dovnitř. Máma se narodila v roce 1900 a letos ji čekaly 122. narozeniny. Přestože její upří tělo stále vypadalo, jako by jí bylo kolem třiceti, vždyc-ky zapomínala, že SMS zprávy existují.

Jakmile jsem otevřela dveře kliniky, sevřel se mi žaludek. Pohltil mě všudypřítomný pach dezinfekčních chemikálií, syntetických vůní snažících se tenhle zápach zakrýt a pod tím vším všudypřítomný nádech krve.

Infikované krve.

Čekárna byla plná mizerné energie. Na zdech visely plakáty s vodovkovými skvrnami, jako by snad obrazy objednané online mohly atmosféru vylepšit. Pacienti čekající na izole-pou poslepovaných sedačkách měli nepřítomný pohled, ve kterém jsem viděla příznak těžkého PFaSK, i když to vlastně žádný symptom nebyl. Myšlenkami byli úplně jinde, možná u vlastní bolesti nebo záchrany bankovního účtu. V rohu místnosti nějaká žena s batoletem posouvala dřevěné korálky po drátěných kolejkách – snad nejdepresivnější hračka, která se najde jenom na místech, jako je tohle.

Tato klinika sloužila pacientům s poruchou faktoru srážlivosti krve, zkráceně PFaSK. Od objevení viru v 70. letech se jím nakazila více než polovina lidské populace. Většina z nich ale onemocněla stejně jako při běžném nachlazení. Pacienti, kteří tohle štěstí neměli a onemocnění se u nich projevilo chronicky, skončili právě na mámině klinice. PFaSK úplně rozhodilo jejich oběhový systém: krev se srážela moc rychle, nebo moc pomalu, nebo vůbec, na špatných místech a ve špatný čas, a bez léčby mohli tihle

lidé zemřít. PFaSK byl neškodný virus – dokud neškodil právě vám.

Upíři tohle věděli vždycky, dlouho před prvními vážnými případy. Kterýkoli upír se napil z nositele PFaSK, ať už s příznaky nebo bez, do pár minut zemřel. Jakmile se PFaSK rozšířilo mezi lidskou populaci, upíři skoro vymřeli. Proto začali nemoci říkat Hrozba.

Hema tak byla jediná věc, která nás zachránila před vymřením.

Ale nestačila na to, aby zachránila mého tátu.

„Ahoj, Kat,“ řekla recepční kliniky. „Angela by měla brzo skončit. Dneska nás tu bylo málo.“

„Jako každý den, že jo?“

Klinika nikdy neměla dostatek čehokoli, co potřebovala. Stejně jako každá jiná klinika specializovaná na PFaSK. I mnoho máminých pojištěných pacientů muselo obětovat své úspory, aby si mohli léčbu dovolit, v naději, že zůstanou naživu dost dlouho na to, aby se objevil lék. Léčebná nadace Blackových, nejznámější jméno okolo výzkumu PFaSK, na něm pracovala zhruba 45 let. Kdyby se PFaSK dalo vyléčit, bylo by to zásluhou Nadace Blackových. Koneckonců ji celou vedli upíři. Málokdy se stávalo, že upíři a lidé našli společný cíl, ale zdravá krev byla jednoznačnou výjimkou.

Druhou výjimkou byla pochopitelně moje matka, která žila svůj život, jako by dočista zapomněla, že je vlastně upírka.

Jakmile jsem se posadila, abych počkala na mámu, napsala jsem Donovanovi, našemu dealerovi Hemy, že si objednávku vyzvednu později ten den. Pak jsem odepsala Shelby na video a potom, spíš ze zvyku než cokoli jiného,

jsem přejela na poslední obrazovku mobilu, otevřela složku her, které jsem nikdy nehrála, a našla mezi nimi schovanou ikonku e-mailu.

Už jsem si ten účet měla dávno smazat. Sama sobě jsem slíbila, že to udělám, jakmile skončí škola a začnou prázdniny. Máma by vyletěla z kůže, kdyby zjistila, že jsem si pod jejím jménem zařídila e-mailový účet. Ale škola skončila, prázdniny začaly a účet pořád existoval. V každém z tisíce případů, kdy jsem ho kontrolovala, byla schránka prázdná. Teď byl v podstatě začátek třetího a přihlášku jsem poslala v lednu. Bylo moc pozdě na to, aby se mi ještě někdo ozval, ale jak bych se mohla vzdát naděje, když jsem nedostala vůbec žádnou odpověď?

Nakoukla jsem do chodby, abych si byla jistá, že nepřichází máma, a otevřela jsem e-mailovou appku.

E-mailový účet: AngelaFinnova1900

Příchozí: 1

prijimacirizeni@StredniskolaHarcote.edu – Rozhodnutí
o přijetí Katherine Finnové

Zírala jsem na displej a krve by se ve mně nedořezal.

To je ono.

Klikla jsem, abych zprávu otevřela.

Kvůli příšernému wi-fi připojení se e-mail načítal pomalu. Nejdřív se objevilo záhlaví s obrázkem netopýra a hradu, který bych poznala kdekoli. Pod ním latinský nápis *Optimis optimus*, který se překládal jako „Nejlepší z nejlepších“. V momentě, kdy se objevil text e-mailu, už jsem skoro nedýchala.

Vážená paní Finnová,

s radostí Vám oznamujeme, že v příštím roce nabízíme Katherine Finnové místo na Střední škole Harcote. Omlouvám se, že nebylo možné zaslat zprávu o přijetí již na jaře, jak bývá zvykem, zajistili jsme vám ovšem speciální finanční výpomoc, která způsobila toto zpoždění. Katherinino studium bude sponzorovat anonymní dárcé. Tato velkorysá nabídka je detailněji popsána níže.

Akademický rok začíná za něco málo přes dva týdny. Jsme připraveni nabídnout jakoukoli pomoc, abychom se ujistili, že Katherine bude připravená. Prosím, podepište a zašlete přiložený dokument zpět co nejdříve. Dovolte mi, abych jako první Katherine přivítal na Střední škole Harcote v našem výročním dvacátém pátém roce!

S pozdravem
Roger Atherton
ředitel

Dostala jsem se tam.

Já jsem se tam doopravdy dostala.

Kůže mě brněla po celém těle a motala se mi hlava – tentokrát ne z hladu, ale z nadšení, které pořád působilo neuskutečně.

Střední škola Harcote byla jedna z nejlepších internátních škol v zemi. V lidském světě byla známá jako velmi exkluzivní, s průměrem k přijetí 1,0. Lidé ale netušili, že Harcote přijímá pouze mladokrevné upíry, kteří se narodili po začátku Hrozby.

A ne jen tak nějaké mladokrevné – elitu, která pocházela z nejbohatších a nejmocnějších rodin Vampýrie.

A teď taky mě.

Četla jsem ten e-mail pořád dokola, abych si užila pocit uspokojení naplno. Kdyby se mi podařilo vrýt si ho dostatečně do paměti, mohl by mi snad v hlavě zůstat napořád. Protože když jsem se dostala ke stránce s nabídkou finanční podpory, bylo mi jasné, že se svého snu o studiu na Harcote musím navždycky vzdát.

Školné činilo desetitisíce dolarů ročně a finanční podpora v podstatě neexistovala, nezávisle na všemožných formulářiích, které se s přihláškou posílaly. To studentům Harcote nevadilo, byly to děti upírských magnátů a miliardářů a jejich tesáktvůrci – upíři, kteří způsobili proměnu jejich rodičů – byli pravděpodobně světoznámí. Já jsem byla dcerou upírské zdravotní sestry a o mém tátovi se dalo říct maximálně to, že zvládl přežít většinu Hrozby, aby pak zemřel při krmení se na člověku, když neměl dost peněz na Hemu. Tyhle okolnosti jasně dávaly najevo, že na školné můžu rozhodně zapomenout. A i kdybychom si to dovolit mohly, máma byla pevně přesvědčená, že na Harcote nepatřím.

Nezáleželo na tom, že jsem o tom snila mnohem dříve, než se mi vyklubaly tesáky.

Moje máma a já jsme do Vampýrie nikdy nezapadaly. Nešlo jen o to, že mě zapsala na státní školu, zatímco větší na mladokrevných měla soukromé učitele, nebo že se naše bankovní účty neustále držely jen těsně nad nulou. Neměly jsme rodokmen, který by Vampýrie mohla opěvovat. Máma mi řekla, že před Hrozbou určoval v našem světě roli upíra jeho tesáktvůrce. Byl to starší upír, který si člověka pro ne-

smrtelný život sám vybral a dar mu předal tím, že způsobil jeho proměnu. Pravý tesákovtůrce naučil nového upíra lovu i krmení, očarovávání lidí a používání upírského charismatu, stejně jako přizpůsobení se nekonečnému životu. Zkrátka a dobře to, jak být upírem. Tesákovtůrce a tesákorozený sdíleli věčné pouto. Teď, když se noví upíři neproměňovali, ale rodili, se tradice změnila: tesákovtůrci rodičů byli zároveň tesákovtůrci jejich dětí. Když se mě ostatní upíři ptali (nebo spíš ptávali, protože jsem roky žádného nepotkala) na můj původ, říkala jsem jim, že oba moji tesákovtůrci zemřeli kvůli Hrozbě. Pak jsem konverzaci stočila k tesákovtůrci mého táty, protože ten doopravdy nepřežil. O mámině tesákovtůrci se nemluvílo. Pravdou bylo, že jsme ani netušily, jestli viru podlehl, nebo byl stále mezi nikdy neumírajícími. Ani jsme nevěděly, jestli to byl *muž*. Protože moje máma zkrátka netuší, kdo její tesákovtůrce byl, tečka.

Máma nebyla pro tento život vyvolena a její nesmrtelnost jí nebyla předána jako dar. Její tesákovtůrce ji vůbec nechtěl proměnit – jen se z ní nakrmil a nechal ji vykrvácet. Dlouhé roky si myslela, že je jedinou existující upírkou.

Když konečně objevila další upíry, uvědomila si, že samotné jí bylo líp. Chovali se k ní, jako by si nezasloužila být mezi nimi, jako by její nesmrtelnost byla chyba a upír, který ji kouzl, měl svou práci dokončit. Nechtěli s ní mít nic společného.

Proto začala lhát – a já jsem její lži zdědila, abych je vyprávěla dál.

S jednou jedinou výjimkou.

A vymstilo se mi to hned vzápětí. Měla jsem dost času o své chybě přemýšlet, když jsme odjížděly přes celou zemi z Virginie do Kalifornie, abychom začaly nový život. V Sa-

cramentu máma slíbila (sama sobě, se mnou to vůbec nekon-
zultovala), že s upíry skončila. Byly jsme tu už tři roky a kro-
mě Donovana jsem v celém státě neznala jediného upíra.

Nejprve jsem byla šťastná, že jsem po své chybě nechala
Vampýrii za sebou. Ale čím jsem byla starší a čím hůř se moje
upířské rysy daly ignorovat, tím víc na mě dopadala izolace
od ostatních. Možná nebylo správné toužit po uznání svě-
ta, který mě odmítl, ale nemohla jsem si pomoci, když šlo
o ambice týkající se Harcote. Tahle škola by vymazala cokoli,
co ze mě dělalo jinou, méně významnou upírku. Doopravdy
bych někam *patřila*.

Máma ale s tímhle pocitem nesouzněla. Vůbec. Sdělila
mi, že přihláška nepřipadá v úvahu. A stejně bychom si to
nemohly dovolit.

Letos jsem se ale o její svolení neprosila. Vyplnila a ode-
slala jsem přihlášku sama, potají.

Povzdychla jsem si. Chtěla jsem mít to nejhorší už za se-
bou. Přejela jsem k popisu finanční výpomoci.

Finanční výpomoc

Ročně poskytované finanční prostředky, po dobu dvou
let (třetí a čtvrtý ročník), podmíněné dodržováním Kodexu
cti Střední školy Harcote:

- Roční školné a poplatky: kompletně hrazeno.
- Ubytování, strava, uniforma: kompletně hrazeno.
- Další výdaje, včetně učebnic, potřebných technologií,
nákladů spojených s kroužky, sportovními týmy nebo
studijním cestováním: kompletně hrazeno na základě
žádosti, bez limitu.

- Cestovní stipendium pro přesun na kampus Střední školy Harcote a jednu návštěvu domova za semestr: kompletně hrazeno.
 - Doprovodné výdaje, včetně nového oblečení a dalších nezbytných předmětů před příjezdem do kampusu: kompletně hrazeno na základě žádosti, bez limitu.
- Všechny finance jsou zajištěny anonymním dárce.

Zalilo mě nadšení, horké a zářivé. Skousla jsem si rty mezi zuby. Nepřišlo mi správné se zubit uprostřed bezútěšné čekárny.

„Z čeho máš takovou radost?“

V chodbě stála máma. Na konci náročného dne vypadala bledá a vyčerpaná, ale na tváři měla zvědavý úsměv.

Vyskočila jsem. „Mami, půjdu na Harcote – vzali mě!“

Obličej se jí stáhl hněvem, vykulila oči a stáhla rty. Hned se ale zase dala dohromady. Z jejích úst se stala tenká čárka a ruka se jí sevřela v pěst kolem popruhu kabelky. Prošla kolem mě skrz čekárnu a ven na parkoviště. Dveře kliniky se zavřely dřív, než jsem stihla jít za ní.

2

KAT

„Slyšela jsi, co jsem říkala?“ běžela jsem za mámou. Štrádovala si to přes parkoviště, a než jsem ji dohnala, byla už skoro u auta.

Příkře se na mě podívala od dveří spolujezdce a vtáhla u toho tváře, takže vypadaly propadlé. „Kat, odemkni auto.“

„Dostala jsem se na *Harcote*,“ zopakovala jsem.

„Pochopila jsem tě napoprvé. Prosím, odemkni auto.“

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“ Klíče jsem svírala pevně v pěsti. „Neřekneš ani: ‚Gratuluju, Kat, moje jediná dcero, že ses dostala na jednu z nejvyhlášenějších středních škol v celé zemi?‘“

„Ano, Kat, gratuluju k tomu, že ses přihlásila za mými zády, ačkoli jsem ti výslovně řekla, ať to neděláš. S takovou mentalitou mě ani nepřekvapuje, že tě přijali.“

Její slova se mě vážně dotkla, ale výraz v jejích očích byl snad ještě horší. Dívala se na mě se vztekem, který mi prozrazoval, že řekla jen zlomek toho, co si doopravdy myslí. „Nechápu to,“ zajíkla jsem se. „Myslela jsem si, že na mě budeš hrdá.“

Když se na mě podívala, v obličejí se jí odráželo horko ze střechy auta. „Hrdá jsem na tebe vždycky, Kat. Ale nepo-

šlu tě na Harcote. A teď už to hodíme za hlavu, dnešek byl dlouhý a jsem unavená.“

Najednou se mnou prohnal záchvěv vzteku, který mě zbavil bolesti a zmatení, které jsem cítila před chvilkou. Tak mamka byla unavená? No nekecej. *Já jsem byla unavená.* Byla jsem unavená z práce ve stupidním Snack Shacku, kde jsem musela posluhovat stokrát bohatším lidem, než kdy budu já. Místo toho jsem mohla dostat stáž nebo si zapsat volitelný předmět, který by vypadal dobře na přihlášce na vysokou, třeba i na práva. Byla jsem unavená z toho ustavičného strachování se o peníze a Hemu, unavená z pocitu, že jsem jediná upírka mladší sta let, která žije v celé Kalifornii.

Byla jsem unavená z ustavičné touhy po něčem víc, aniž bych kdykoli něco víc dostala. A byla jsem unavená ze strachu, že bude moje existence takhle vypadat už napořád – že se po zbytek mého nesmrtelného života nebudu mít o nic lépe.

Zaskřípala jsem zuby, ale udělala jsem, o co mě máma požádala. Dovezla jsem nás domů za sžíravého ticha – nebo jsem aspoň doufala, že tak působilo. Celé to byla předem promyšlená předehra hádky, která nás čekala doma. V hlavě jsem si přehrávala sto možných scénářů a snažila jsem se přijít na nejlepší možný útok a proražení její obrany. Počkala jsem, než se zavřely dveře od bytu a ona si pověsila kabát, a pak jsem začala.

Byla jsem neústupná, racionální a měla jsem všechno pod kontrolou. „Vím, že už je pozdní léto, ale dostala jsem kompletní stipendium. Finanční výpomoc kryje školné, ubytování, jídlo, *prostě všechno.*“

„To nemění nic na skutečnosti, že jsi mi lhala.“

„Technicky vzato jsem ti vlastně nelhala. Nikdy ses nezeptala.“

Prudce vydechla nosem. „No jistě, já hloupá se nikdy nezeptala, jestli ses náhodou nerozhodla za mými zády přihlásit na nějaké internátní školy.“

„Fajn. Udělala jsem to za tvými zády, a to nebylo správné,“ připustila jsem. „Ale teď je situace taková, že mě vzali a my si to můžeme dovolit. Ve skutečnosti možná dokonce nějaké peníze ušetříme, když budu ve škole a budu mít všechno hrazené.“

„Nejde jen o peníze – ani o načasování, které je upřímně dost šílené. Nechci, abys studovala na internátní škole, a zejména ne na Harcote. Samí upíři, žádní lidé. Chci, abys poznala svět, ne malou bublinu.“

„Odkdy je Sacramento *svět*?“ Soudě podle jejího pohledu, tohle byl krok vedle. Změnila jsem taktiku. „A já *jsem* upírka, mami. Život mezi lidmi to nezmění.“

„Odkud se tohle bere, Kat?“ Vztáhla před sebe ruce, jako by nějaké neviditelné *tohle* bylo s námi v místnosti. „Máš přece spoustu kamarádů tady.“

„*Lidských* kamarádů, kterým každý den lžu o tom, kdo jsem. Zamyslela ses někdy nad tím, jak je pro mě těžké žít takhle, aniž bych znala jediného upíra ve svém věku?“

„Nevšimla jsem si, že by tvůj život začal dnem, kdy jsme se přestěhovaly do Sacramento, Kat. Zdá se mi, že si vybavuju, jak jsi trávila poměrně dost času s upírkou ve svém věku, než jsme se přesunuly sem.“

Tohle mě bodlo hlouběji, než by mělo. Byla to pravda: před stěhováním do Kalifornie jsme strávily čtyři roky u upířské rodiny. Tedy, ne přímo u nich *doma*, ale v jejich zahrad-

ním domku, který měli, protože vlastnili opravdovou vilu. Jejich dcera byla moje nejlepší kamarádka – aspoň do chvíle, kdy zradila mou důvěru, a my s mámou jsme skončily na chodníku.

„To bylo něco jiného,“ odsekla jsem. „Byly jsme děti, ani ne doopravdy upírky. A víš, že jsme spolu od našeho odjezdu už nemluvily. Potřebuju s ostatními mladokrevnými trávit čas *ted*, když na tom skutečně záleží.“

„Máš mě a máš štěstí, že mě máš. Upíři vždycky žili samotářským životem, Kat. Tak to s proměnou bývá přirozeně.“

„A všichni se shodli na tom, že to není tak docela správně. Proč bych měla takhle žít, když je teď všechno jinak?“ Před Hrozbou se upíři o děti nijak nezajímali – upíry mohli být jen dospělí a dosáhnout těhotenství v nesmrtelném těle, které se hojilo extrémně rychle, bylo obtížné. Ovšem od chvíle, kdy se objevilo PFaSK a proměna upírů se stala nemožnou, začali mít upíři děti. „Existuje celá *generace* mladokrevných upírů, jako jsem já, a já jsem místo s nimi tady sama.“

Máma si masírovala spánky. Unavovala jsem ji. „Proč ti dali takovou finanční výpomoc?“

„Protože jsme na mizině a všichni ostatní jsou bohatí. Protože si to zasloužím.“

Skepticky se na mě podívala. „Takhle svět nefunguje, a ty to víš.“

Měla pravdu: vážně jsem to věděla. A věděla jsem to dlouho. Najednou jsem měla pocit, že jsou stěny našeho malého bytu moc blízko u sebe a že vzduch je moc horký a dusný. Přejela jsem si rukama přes obličej. Z důvodů, které jsem nebyla schopná určit, jsem ztratila výhodu. To bylo nemož-

né, nepřijatelné, ale byla jsem tak frustrovaná, že jsem nebyla schopná se dostat zpátky na cestu, kterou jsem chtěla tuhle konverzaci vést.

„Harcote by mohla *změnit můj život*, mami!“

„Snažila jsem se ti dát ten nejlepší život, jaký jsem mohla.“ Leskly se jí oči, a to mě dostalo. Tohle dělala *pokaždé*, malovala svůj osud tak křehký a tragický, jako by to byl legitimní argument, kterým spor vyhrála, a ne trapný způsob, jak se z něj vyvléknout.

„Neházej na mě vinu, když nejsi v právu! Jen proto, že jsi spokojená s prolustrováním vlastní nesmrtnosti na tomhle místě, s tím nemusím být spokojená já. *Nejsem*. Nemůžu takhle žít věčně.“

Věčně.

Dech se mi zasekl v hrudníku se známým pocitem napětí – panika mě přepadla pokaždé, když jsem si dovolila jen nad tím přemýšlet.

Lidé o nesmrtnosti mluvili, jako by to byl nějaký úžasný dar. Znělo to dobře, když jste měli v plánu strávit ji na hradě sezením na hromadě peněz s neomezeným množstvím času na jejich utrácení jako upíři v knihách a filmech. Takový život se mi taky zdál celkem fajn.

Nebyl to ale můj život.

Nesmrtnost najednou vypadala dost odlišně, když jste před sebou viděli jen roky a roky nejistoty. Měla jsem plán na dalších pár desítek let. Mladokrevní stárli jako lidé zhruba do dvaceti – od té chvíle se celý proces výrazně zpomalil, takže bylo obtížné žít kdekoli natrvalo. Na oslavě svých stých narozenin budu pravděpodobně vypadat, jako by mi bylo třicet. Můj plán zněl: zvládnout vystudovat práva díky

studentským půjčkám a pak se vyšplhat po žebříčku nějaké právnícké firmy až na vrchol. Pár let bych strávila tím, že bych šetřila každý cent, usrkávala Hemu u pracovního stolu a čekala, než si lidé začnou všimnout, že pořád vypadám jako prvačka na vysoké škole. Potom bych udělala to, co ostatní upíři přede mnou: přestěhovala bych se na nové místo, zařídila si nový život a počkala, než se celý proces začne opakovat od začátku. Žádní přátelé na celý život, žádné pozorování, jak ostatní stárnou, žádné srazy se spolužáky ze střední po dvaceti letech. Hlavní bylo získat to, po čem jsem doopravdy toužila: bezpečí, stabilitu a život, ve kterém se nebudu muset strachovat, že spáchám sebevraždu i vraždu zároveň, když mi dojdou peníze na účtu.

„Já chci vážně jet, mami,“ řekla jsem rozklepaným hlasem. Tohle muselo být moje eso v rukávu. „Myslím, že tohle by si pro mě táta taky přál. Zajistit, abych neskončila jako on.“

Na čele se jí objevily dvě tenké vrásky jako pokaždé, když plánovala souhlasit s něčím, co sama považovala za špatný nápad. Bylo to ono – konečně se dočkám svého *ano*. Potom řekla: „Nesouhlasím, že by si pro tebe přál Harcote. Ale věřil by, že si najdeš cestu, jak všechno zvládnout i bez té školy.“

Ztuhla jsem a otevřela pusu dokořán. Celou dobu jsem bojovala, poháněná vnitřním doutnajícím motorem hněvu, ale teď jsem plnou rychlostí vrazila do zdi. Nemohla jsem se s ní hádat o tom, co by si přál můj otec. Umřel dřív, než jsem byla dost stará na to, abych to věděla. Většinu času jsem s tím byla v pohodě, ale teď jsem měla pocit, jako by mi máma schválně připomínala, co jsem ztratila.

„Věř mi, Kat,“ řekla jemným hlasem. „Tohle je pro nás to nejlepší.“

Nemohla jsem se na ni ani podívat. Sebrala jsem prázdné lahve od Hemy z kuchyňské linky. „Čeká na mě Donovan.“

Toble je pro nás to nejlepší.

Tahle slova mě pronásledovala v pomyslných kruzích po cestě k Donovanovi.

Harcote byla světoznámá škola, místo plné moci a privilegií a výjimečnosti, s předměty univerzitní obtížnosti. Studenti z Harcote byli *někým*, nebo se výhledově *někým* stávali. Každá příležitost se pro ně zjevovala na stříbrném podnose, jen po ní sáhnout, a tahle finanční výpomoc mi nabízela totéž.

Jak mohla moje mamka věřit, že Harcote pro mě není tím nejlepším?

Musela jsem si přiznat, že celá ta nabídka stipendia byla trochu moc dobrá na to, aby byla skutečností, ale byla jsem jednou z nejlepších studentek na svojí střední škole a v rámci přijímacího řízení jsem napsala parádní esej. Tu pomoc jsem si zasloužila, a rozhodně jsem ji potřebovala. Stiskla jsem volant o něco pevněji. Jediné, co mi stálo v cestě – co mi *vůbec kdy* stálo v cestě – byla máma.

Zabočila jsem do nákupního areálu, kde se nacházelo Donovanovo sídlo, a objela budovu zezadu. Zepředu vypadala jako pajzl s blikajícím neonovým nápisem a začerněnými okny. Vzadu Donovan prodával Hemu za spolehlivě dobrou cenu. Zmáčkla jsem zvonek a čekala mezi popelnicemi, dřevěnými paletami a nedopalky od cigaret. Smrděly tu odpadky a taky moč. Špičkou nohy jsem odkopla prázdnou plechovku od piva.

Přála jsem si, abych se na tom potemnělém parkovišti cítila nervózní nebo vyděšená. Nebo znechucená. Nebo jako bych tam nepatřila.

Ale vůbec to tak nebylo.

Místo toho jsem cítila povědomou úzkost, která mi stahovala hrudník: *takováhle věčnost, takováhle nesmrtelnost.*

Například. Takhle budu žít napořád.

Dvěře se šivihem otevřely a Donovan vystrčil ven hlavu. Mezi zuby mu vykukoval zbytek cigarety. „Nazdar, Kat.“

Vyšel ven a novou cigaretu si zapálil od té staré. Donovan působil jako muž neurčitého věku, prodchnutý upířským charismatem, které k němu přitahovalo lidi, ačkoli jim nebylo jasné proč. Především se o sebe totiž vůbec nestaral: měl mastné vlasy a sto let nepřetržitého kouření bez následků způsobilo, že kouř v podstatě vyzařoval z jeho pórů.

„Dvě lahve, je to tak?“

„Jo.“ Podala jsem mu dvě prázdné lahve, které jsem s sebou přinesla.

„S mírnou slevou za vratné lahve...“ Párkrát poklepal nikotinem poskvrněným prstem na displej telefonu. „... to bude tři sta deset dolarů.“

Udělalo se mi nevolno. „To je o dvacet dolarů víc než normálně!“

Donovan vydechl oblak kouře a poškrábal se nehtem na hlavě. „CasTech určuje ceny, zlato. Já jsem jenom prostředník.“

„Pokud ti dám dvě stě, můžeš mi dát zbytek na sekeru?“

Donovan se omluvně zašklebil. „Jednoho dne budeš tu sekeru muset splatit, víš to? Ale pro ten tvůj krásný obličej do toho půjdu.“

Když jsem přepočítávala peníze, donutila jsem se k úsměvu. Než jsem ale došla k poslední bankovce, měla jsem srdce v kalhotách. „Je to jenom sto devadesát. Myslela jsem si, že mám víc.“

„Kat, ty mi dáváš.“ Donovan zahodil cigaretu. „Hele, mám nějakou starší várku, které se potřebuju zbavit. Tu ti dám za sto devadesát a je to.“

Donovan zmizel uvnitř a vrátil se se dvěma lahvemi. Hema uvnitř vypadala skoro černá. Naklonila jsem jednu z nádob a sledovala, jak se hustá tekutina drží na skle. Pak jsem odšroubovala víčko a přičichla si. Málem jsem se pozvracela přímo na ulici.

„Už je napůl zkažená!“

„Darovanému koni na zuby nekoukej. Nejčerstvější matroš teď stojí pětistovku za flašku.“

Chtělo se mi brečet, nebo křičet, nebo obojí najednou. Už jsem se skoro viděla, jak rozbívím lahev Hemy o zem, jak se lepkavá stará krev roztéká po střepech a Donovanových nohou. Chtěla bych vědět, jestli by se mu pak líbilo, jak je cítit.

Ale neudělala jsem to. Nemohla jsem.

Místo toho jsem zašroubovala víčko zpátky a vzala si od něj i druhou lahev. Podala jsem mu peníze a poděkovala mu za to, že nám pomáhá. Donovan mrknul a řekl mi, že ho těšilo se mnou obchodovat, jako pokaždé. A jako pokaždé to působilo jako ponížení. Vrátila jsem se k autu a zamířila domů.

Pět set dolarů za lahev čerstvé Hemy. S takovými cenami bylo s podivem, že chudí upíři vůbec dokázali přežít. Otřásla jsem se. Dojde na to někdy pro nás – pro mě? Pokud ceny Hemy budou dál stoupat, pokud se klinice sníží dotace. Vždycky jsme s mamkou byly jen krok od pádu do propasti. Hlad činil upíry zoufalými a zoufalí upíři dělali zoufalé věci. Věci, které je mohly stát všechno.

Toble je pro nás to nejlepší.

Máma neměla pravdu. Cítila jsem to, silně a skutečně, na stejném místě pod žebry, kde mě svíraly pařáty nesmrtelnosti. Možná bylo tohle to nejlepší, v co doufala, ale já jsem chtěla víc. A teď, poprvé v životě, jsem víc měla. Harcote byla cesta ven, cesta k něčemu lepšímu, k místu, kam jsem mohla konečně *patřit*.

A jestli to mamka nedokázala pochopit, nebylo už o čem mluvit.

Když jsem zaparkovala venku před naším bytem, vytáhla jsem mobil a otevřela zprávu od ředitele Athertona. Rychle, než jsem ztratila odvahu, jsem podepsala dokumenty máminým podpisem, zaškrtnula všechna správná políčka a klikla na „odeslat“.

Třet'ák začínal za dva týdny, a jakmile začne, budu studentkou na Harcote.

3

TAYLOR

Seděla jsem na zábradlí na verandě knihovny, která se nacházela na kopci v severní části kampusu, a posunula jsem si sluneční brýle na nose o něco výš. Jejich obroučky byly obrovské a vypadala jsem v nich jako brouk, ale taky to byly ty nejtmaší, co jsem za celé léto našla – skoro jsem skrz ně pořádně neviděla. Bohužel nebyly dost tmavé na to, aby zakryly dění pod kopcem: stěhovací den Střední školy Harcote.

Nasadila jsem zamračený výraz, který mi pravděpodobně zůstane do června, kdy škola skončí.

Stěhovací den už jsem zažila jako nadšená prvačka i otrávená druhačka a dnešek nebyl v ničem odlišný. Celé to byla jedna velká maškaráda plná vymyšlených tradic: třeba to, že celý pedagogický sbor musel mít první školní den na sobě černé hábity až po kotníky, ačkoli na severu státu New York bylo tak horko a vlhko, že jste si připadali uvěznění v něčem podpaží. Jako by se snad Atherton bál, že by všichni nebyli rozpoznatelní jako upíři, když by na sobě neměli doplňky jako v komiksech. Účelem toho všeho bylo, aby přehnaně ochranitelští upírští rodiče měli pocit, že své milované mladokrevné svěřují do péče posvátné instituci staré jako oni sami – aby bylo snadné zapomenout, že Atherton se k té-

hle škole dostal teprve před pětadvaceti lety, aby ji proměnil v upírskou.

Poklepávala jsem patou své tenisky na dřevěné zábradlí. Byla jsem tu méně než tři hodiny, a už jsem cítila tlak v ramenou a v čelisti. Těžko se mi věřilo, že ještě dnes ráno jsem cítila byt' jen maličké nadšení, že se vrátím do školy. Ale teď, když jsem se doopravdy zase ocitla v kampusu, bylo zjevné, že tři měsíce doma s rodiči zničily můj racionální úsudek. Spletla jsem si zoufalou touhu dostat se konečně pryč s touhou vrátit se na Harcote.

Na jihu kampusu, mezi skupinkami upířích rodin pod černými slunečníky a obrovskými golfovými deštníky, jsem si všimla Radtkeové, učitelky upířské etiky. Otupkávala si čelo krajkováným kapesníčkem. Radtkeová patřila mezi tradicionalisticky založené upíry, byla to staromódní viktoriánská pijavice – doslova, byla proměněna před zhruba sto padesáti lety. Pořád nosila tytéž smuteční róby s korzetou a tak vůbec. Na sukních měla skvrny od krve z dob, kdy se ještě smělo krmit na lidech. Viditelně se bránila nutkání zasyčet na každou holku, která se odvážíla vzít si na hostinu tílko. Samozřejmě se jí ale ani moje konzervativní košile nelíbily o nic víc. Radtkeová byla guvernantkou Lovecké koleje, kde jsem letos měla bydlet. Už tak jsem měla dost důvodů se svému ubytování vyhýbat, i kdybych nepočítala ji.

Pomocníci – očarování lidští sluhové, kteří si sotva byli vědomi toho, co dělají – kolem Radtkeové spořádaně vykládali zavazadla z luxusních aut ven na parkoviště. Každý rok se objevilo pár nefalšovaných kufrů z doby Titaniku, protože upíři prostě nebyli schopní nechat minulost minulostí. Něktěry rodiči zmítaly emoce už jen z té představy, že své

drahé malé nestvůry budou muset spustit z očí na celý semestr. Moji rodiče byli v prváku úplně stejní, teď jsem se ale dostala do školy bez nich. Ovšem jakmile bude řada na mém mladším bratrovi, máma bezesporu dorazí na všechny čtyři stěhovací dny, aby se s ním v slzách rozloučila, a taky dotáhne našeho tesákovtůrce na listopadový Den potomků. Dole jeden z prváků právě udělal tragickou chybu: přede všemi se pověsil na svou mamku. Očekávala jsem, že jeho reputace se pravděpodobně nevzpamatuje do jarních prázdnin.

Ostatní vážení studenti Harcote, nejlepší z nejlepších, potomci věčně žijících a nikdy neumírajících, jedinečné a unikátní upomínky naší vytrvalosti tváří v tvář Hrozbě a moji nejmilovanější spolužáci se mezitím chovali jako totální paka – jako ostatně pokaždé, když na ně zrovna nikdo nedohlížel. Pobíhali po nádvoří, pokřikovali z oken kolejí a skákali si navzájem do náruče, jako by se zrovna vrátili z války, a ne z tříměsíčních prázdnin. Úplně jsem slyšela, jak si porovnávají svoje poznatky ze sledování ostatních na sociálních sítích. Kdo byl jako modelka v Milánu? Slyšela jsi, že ten a ten jel na turné s k-popovou kapelou? Práví Harcot'áci – neztráceli ani vteřinu, jen aby zjistili, kdo je teď po celém létu hezčí nebo bohatší nebo víc cool a kdo letos skončí na nejvyšších příčkách společenského žebříčku. Mohli se usmívat a tvářit přátelsky, jak chtěli, ale všichni měli samozřejmě tesáky. Pokud to bude nutné, navzájem se klidně rozsápu.

Anebo pokud to bude zábavné.

Povzdechla jsem si. Už dávno mě nic z toho absolutně nezajímalo. *Nikdo* z nich mě nezajímalo.

Veranda za mnou zaskřípala pod váhou něčích kroků. „Už ses nastěhovala?“

Přehodila jsem jednu nohu na druhou stranu zábradlí a nechala sluneční brýle sklouznout po nose níž.

„Přesně z tohoto důvodu praktikuju minimalismus, Kontosi. Je to snadný jak facka.“

Kontosův malý tenký knír se zakroutil, jak se snažil ušklíbnout (ale byl moc milý, takže mu to moc nešlo). Přes jednu paži měl přehozenou svou černou kápi a košili měl promočenou potem. „Kolik párů tenisů přesně pojme minimalistický botník?“

„Letos? Sedmnáct. Pro nezbytnosti se vždycky najde místo.“

„Jsem rád, že jsi zpátky, Taylor,“ řekl a široce se usmál.

Zazubila jsem se, seskočila jsem ze zábradlí a objala ho. Kontos byl učitel přírodních věd a jedna z mála věcí – vlastně možná jediná věc –, kterou jsem na Harcote měla ráda. V prvním ročníku učil vědecký výzkum a taky jsem byla přiřazená k jeho stolu na hostinu. Skamarádili jsme se ale až po mém coming outu, protože Kontos byl gay a Harcote byla prokazatelně pustina, co se queer osob týká. Kontosův módní vkus se zasekl pár desítek let po jeho proměně, takže se pořádkem oblékal ve stylu, kterému jsem s láskou říkala „sedmdesátkový tat'ka“, a knír byl jenom třešničkou na dortu.

„Jak to letos vypadá se spolubydlící?“ zeptal se.

Můj úsměv povadl, rozpadl se v prach a odletěl s větrem směrem k západu slunce. „Je to doslova nejhorší možná varianta, DEFCON 1, totální katastrofa.“

„Nemůže to být tak hrozné.“

„Výraz *doslova* neberu na lehkou váhu.“ Strhla jsem si sluneční brýle, abych na něj mohla zírat intenzivněji. „Evangelina Lazareanu.“

Kontosova pusa se několikrát otevřela a zavřela v marné snaze zareagovat co nejlépe. „To možná není ideální, ale nebyly jste kdysi dávno kamarádky?“ Jako na povel se kampusem rozlehl vysoký jekot. Oba naráz jsme se otočili, abychom zahlédlí holku s dlouhými černými vlasy, která se mihla na kolejním nádvoří, jen aby za vteřinu někoho objala a oba se svalili na zem. Chichotání. Úsměvy! Holky, co se chovají jako holky!

„Představ si bydlet s *tímhle*,“ řekla jsem. „Pak přidej pořádnou dávku vzájemného odporu a její škodolibé kamarádky... Je dobře, že jsem nesmrtelná, jinak bych se asi udusila výpary z její vlasové kosmetiky. Nesměj se!“

Kontos se tvářil, jako by si uhlazoval knírek, aby skryl svoje uchechtnutí. Tenhle jeho pokus každopádně selhal. „Jako učitel zůstávám objektivní. Nemůžeš změnit pokoj?“

„Víš, že nezaručuji změny z osobních důvodů. Jak jinak se naučíme milovat další členy naší upírské smečky, než že s nimi budeme zavření v jednom pokoji po dobu devíti měsíců?“

„Na troše snahy není nic špatného. Tyhle upíry budeš znát po zbytek svého života, a to je velmi dlouhá doba.“

Nasadila jsem si zpátky sluneční brýle. Kontos možná byl na Harcote můj nejbližší přítel – jakkoli uboze to znělo –, ale to neznamenalalo, že jsem mu hodlala vysvětlovat, co všechno se stalo mezi mnou a Evangeline. Vystrčila jsem bradu směrem k jeho kápi. „Neměl bys to mít na sobě?“

Kontos se na mě přísně podíval. „Nemůžu mládež učit ctít naše tradice, když budu mít úpal. Pojď,“ řekl. „Musíme se připravit na shromáždění.“

Pokud nějaké místo dokázalo vyjádřit, proč jsou upíři tak děsně hloupí, byl to Velký sál Střední školy Harcote. Když se Ather-

ton rozhodl vytvořit školu jen pro mladokrevné, rozhodně se snažil, aby měla oxfordsko-harvardskou atmosféru. Původní malá kaplička, kterou koupil spolu s chlapeckou internátní školou, mu ani náhodou nestačila. Navíc vzhledem k tomu, že měla škola sloužit padlým nestvůrám temnoty, běžná kaple stejně nedávala moc smysl. Problém nebyl ani tak v křížích – ty dokonce nezpůsobovaly ani slabou alergickou reakci jako občas česnek. Problém byl v tom, že když jste předpokládali, že budete žít věčně, spousta nejpůsobivějších součástí křesťanství, jako třeba vzkříšení, nebyla moc zajímavá. Místo kaple Atherton postavil něco dvakrát většího a milionkrát zdobenějšího a pojmenoval to Velký sál. Zdálky vypadal jako katedrála, kterou někdo ukradl kdesi v Evropě, přenesl a upustil uprostřed kampusu. Zblízka šlo vidět, že veškerou kamenickou práci zařídili upíři: rytiny upírů a havranů a lebek a lidí (zejména žen s poprsím, které nešlo ignorovat), kteří omdlávali do náruče tesáky cenících upírů v kápích, již jim vysávali krev a život z těla. Jasně barevná a olovem silně pokrytá vitrážová okna vypadala, jako by je někdo zkopíroval přímo z komiksu.

Zkrátka a dobře decentní nemrtvá elegance sama.

Podle mého názoru, který nikoho nezajímá, ale stejně jsem ho vždycky sdílela, mohl Atherton navrhnout něco mnohem víc vzrušujícího než ubohou napodobeninu kostela. Jak mohli být upíři *také super mocní a nadřazení*, když jsme jenom reprodukovali stejné typy moci, na které byli závislí lidé? Ale představovat si něco nového nebyla zrovna silná stránka upírské populace.

Nechala jsem Kontose se převléknout a odvěkla se k Velkému sálu. Z jeho dřevěných dveří se klikatilo pět front upírů: pedagogický sbor, čtvrtáci, třetáci, druháci a nakonec sot-

va pubertální prváci. Když jsem se zařadila na svoje místo do řady studentů třetího ročníku, pár studentů z běžeckého a divadelního klubu na mě kývlo, ale nikdo nebyl tak dojatý ani nadšený, aby mě v objetí strhl k zemi. Nikdo se ani nezeptal, jaké jsem měla léto.

Vlastně mi to bylo fuk. Bylo v pořádku, že nikdo nepředstíral, že se o mě zajímá – já jsem taky nehodlala předstírat zájem o ně.

Takže když se Carolina Riserová, která stála v řadě přede mnou, otočila, aby si se mnou mohla začít povídat, málem jsem si myslela, že hledá někoho jiného. „Taylor! Slyšela jsem, že jsi letos na Lovecké koleji?“

A už to začíná. Hlavní nevýhoda mých slunečních brýlí byla, že nikdo neviděl, jak obracím oči v sloup. A to byla přitom jedna z mých nejpropracovanějších dovedností. „Jojo, s Evangeline. S kým jsi na pokoji ty?“

Carolina bezostyšně ignorovala moji snahu zvolit jakékoli jiné konverzační téma než tohle a řekla: „Ach jo, s Evangeline je taková sranda! A není Lucy taky na Lovecké?“

Skvělý. Vyloženě fantastický.

Carolina se zvědavě uculovala a čekala, až se sama usvědčí. *Neuvěříš, co Taylor řekla o Evangeline a Lucy.*

Špatné zprávy pro Carolinu. Stiskla jsem rty a pokrčila rameny.

Nebylo tak docela neočekávané, že moje spolubydlení s Evangeline rozvířilo vlnu drbů. Napětí mezi spolubydlíci bylo ve stěhovací den příjemným bonusem. Dokonce natolik, že většinou způsobilo dostatek dramatu na první dva měsíce školy, než Ples zakladatelů přinesl novou nálož drbů. Popularita Evangeline sahala tak vysoko, že si polovina školy myslela, že

je Marie Antoinetta, a druhá polovina zase, že je Matka Tereza. Já jsem byla naopak všeobecně – a správně – považována za ujetou lesbu a taky celkem krávu. Všichni věděli, že se navzájem nemůžeme vystát. Nedokázala jsem si představit, co by se stalo, kdybychom s Evangeline byly zavřené v jednom pokoji celý rok. Rozhodně jsem si ale uměla představit, jak cokoliv, co by se stalo, přetváří v nějaký příběh, který ji udělá ještě obávanější, milovanější a mocnější, než byla už teď. Upřímně řečeno byla Evangelinina schopnost manipulovat s ostatními vážně obdivuhodná (a taky malilíčko sexy). To ale neznamenalo, že jsem s touhle schopností chtěla bydlet. Prokřúpala jsem si krk a pak klouby na rukou. Třeba by Kontos mohl přesvědčit správu školy, aby udělala výjimku a přestěhovala mě do samostatného pokoje, čímž by všem ušetřila starosti.

Fronty se začaly sunout do Velkého sálu. Nejprve učitelský sbor, pak čtvrtáci se svými hrdě nadmutými hrudníky. Následovala moje řada třetáků. Posedali jsme si na nesmírně nepohodlné kostelní lavice (naprosto zbytečné vzhledem k tomu, že Velký sál ve skutečnosti nikdy nebyl kostelem). Komorní sbor zpíval harcoteskou hymnu, „Zavazuji se tobě, ó Harcote“, která se podezřele podobala žalozpěvu. Sesunula jsem se na lavici, kolena se mi přitom zaryla do té přede mnou, a hlavou jsem se opřela o tvrdé dřevěné opěradlo. Už už jsem se chystala usnout, když se dveře Velkého sálu otevřely.

O chvílku později šeptala Carolina někomu v lavici před námi, že v zadní řadě sedí nová holka.

To se na Harcote skoro nestávalo.

Zajímavý.

Možná nakonec já a Evangeline nebudeme jediným zdrojem zábavy v tomhle školním roce.

4

KAT

Když naleštěné černé auto projelo vstupní branou do kampusu Střední školy Harcote, byl ze mě uzlíček nervů. Můj let měl zpoždění a samozřejmě se můj kufr na pásu vynořil až jako úplně poslední. Ne, že bych měla nějak moc zavadel. Mecenáš, jak jsem teď nazývala svého anonymního dárce, který mi zajistil finanční výpomoc, zařídil i doručení všech součástí uniformy a školních potřeb přímo do mého pokoje na kampusu. Den poté, co jsem odeslala podepsané dokumenty, mi někdo ze správy Harcote poslal kreditní kartu, kterou jsem mohla zaplatit veškeré další výdaje – včetně svého letu (samostatný let nezletilého cestujícího) a fungl nového notebooku. Nakonec se mi oblečení a pár upomínkových předmětů vešlo do jednoho kufru. Kvůli tomu děsnému zpoždění jsem se tak dlouho omlouvala upířskému řidiči, kterému dal Mecenáš za úkol mě odvézt z letiště do kampusu, že mi pěknou chvíli trvalo, než mi na nájezdu na dálnici došlo, *že mě vyžvedl upířský řidič*.

Měla jsem chuť to hned napsat Guzmanovi a Shelby, ale samozřejmě to nešlo. Tak jako tak docela nechápali, proč jsem se vybodla na třet'ák. A rozhodně jsem to neplánovala psát mámě.

Místo toho jsem cestu strávila tím, že jsem vnímala, jak se mi s krátkí se vzdáleností ke kampusu zrychluje tep.

Brána kampusu se pro nás – pro *mě* – otevřela. Mířili jsme do jeho jižní části a já měla pocit, jako by kolem mě obživil můj oblíbený seriál. Jednotlivé budovy byly vklíněné mezi široké duby a precizně upravené trávníky vypadaly vyloženě povědomě poté, co jsem na webu Harcote strávila celé hodiny. Teď jsem měla pocit, jako bych propadla přímo skrz obrazovku svého počítače.

Auto zastavilo na parkovišti a já okamžitě udělala amatérskou chybu – otevřela jsem si dveře sama. Čekal na mě upír se špičatým obličejem a hluboko posazenýma očima. Na sobě měl těžký černý plášť a jeho dlouhé prsty se míhaly po tabletu.

„Slečno Katherine Finnová,“ pronesl nosovým hlasem. „Vítejte na Harcote. Shromáždění ve Velkém sále již začalo. Pro vaše zavazadla – ehm, zavazadlo – pošleme pomocníka.“

Mávl na muže v khaki šortkách a tričku s límečkem a s lo-gem Harcote, který mi zmíněné zavazadlo vyndal z kufru auta. Na jeho chování bylo něco mechanického a celou dobu měl neměnný výraz, jako by koukal někam do dálky a sotva si byl vědomý toho, že tu jsme.

„To je člověk?“ troufla jsem si zeptat se.

„Přírozeně,“ odpověděl upír se špičatým obličejem. „Takovou podřadnou práci tady upíry nezatežujeme.“

Ztuhla jsem. Udržovat přetvářku a lži, které chránily komunitu upírů před lidmi, bylo zásadní v každém případě. Bylo nemyslitelné, aby se lidé procházeli po místě jako Harcote, jedině že by...

„Jsou *očarováni*?“

Upír mi položil na rameno svou hrbolatou ruku. Nejspíše se domníval, že mě dotyk někoho cizího uklidní. „Ředitel Atherton očarovává pomocníky osobně.“

Očarování. To znamenalo, že byli pod ředitelovou kontrolou. Nešlo jen o to, že museli poslechnout jakýkoli jeho příkaz – nebyli schopni *chtít* ho neposlechnout. Až se probudí, nebudou mít ani tušení, že pracovali jako sluhové na střední škole pro upíry.

Po krku mi stékal pramínek potu. „Jsou... oni se dobrovolně hlásí?“

„Dostávají štědrnou kompenzaci,“ řekl, což neodpovídalo na moji otázku. Znovu mi zmáčkl rameno. „Pokud si pospíšme, možná to ještě stihneme, proslov ředitele Athertona začne každou minutou.“

Pokud bylo tohle na Harcote normální, tak to muselo být v pořádku. Ne?

Nechala jsem upíra, aby mě dovedl po schodech do horní části kampusu k obrovskému starému kostelu. Velký sál Střední školy Harcote. Vypadal, jako by vyskočil ze stránek učebnice dějepisu, ale neměla jsem čas ho ocenit, protože upír už otevíral obrovské dřevěné dveře.

Uvnitř byla celá škola. Všichni seděli na kostelních lavicích a poslouchali sbor, který zrovna dozpíval. Měla jsem samozřejmě takovou smůlu, že jakmile dozněla poslední nota, dřevěné dveře se zavřely a ozvěna hlasité rány se vznesla až ke klenutému stropu. Snad každý student se musel otočit mým směrem, zatímco jsem se snažila ukrýt ruměncem pod vlasy a nenápadně si sednout do poslední řady. Oči jsem zabořila do země do chvíle, než si někdo odkašlal do mikrofonu.

Toble byl ředitel Atherton?

U řečnického pultíku stál mladý muž s brunátným obličejem a rozjařeným výrazem ve tváři. Klidně bych ho považovala za studenta. Na rozdíl od zbytku pedagogického sboru

na sobě neměl kápi, ale trochu zmačkanou světle modrou košili a khaki šortky. Jeho outfit jenom zdůrazňoval to, jak zjevně je mladý. Nebo býval, když naposledy zestárl. Zářivě se na nás usmíval a nadšeně se přitom houpal na špičkách.

„Dívky a chlapci, vítejte v dalším školním roce na Střední škole Harcote!“ vykřikl. „Pronášet tahle slova mě nikdy neomrzí, a přitom už to dělám dvacet pět let. Ano, je to tak – letos slavíme výročí! Pro některé z nás,“ ostentativně ukázal na sebe, „je pětadvacet let jen kapka v moři, za tu dobu se toho ovšem hodně změnilo. Když jsem brány Harcote otevřel pro prvních patnáct studentů, nejhorší část Hrozby byla za námi, ale stále jsme nestáli mimo nebezpečí. Vampýrie byla něco docela nového. *Mladokrevní* byli něco docela nového! Neměli jsme tušení, jak se budou vyvíjet, ale věděli jsme – *doufali* jsme –, že pokud všechno půjde hladce, upíři dokážou mnohem víc než jen přežít Hrozbu. Že se nám bude *dařit*. Vampýrie a mladokrevní jsou navždy propojeni.“ Jako názornou ukázkou si ředitel Atherton propletl prsty. „Proto je pro nás všechny generace mladokrevných tak jedinečná a proto jsme všichni tak poctěni, že vás můžeme připravit na nekonečný život na téhle planetě právě tady na Harcote! Zastavme se chvíli, podívejme se okolo sebe, a zamysleme se nad tím, jaké máme *štěstí*, že jsme obklopeni vlastním druhem. Upíry, *jako jsme my*.“

Shromáždění pro mě bylo něco docela nového – v Sacramentu jsme první den prostě přišli do třídy, žádné oslavy se nekonaly –, ale jak jsem se tak rozhlížela po kostelních lavicích okolo sebe, srdce mi naplnil podivný, uspokojivý pocit. *Mladokrevní upíři, jako jsem já*. Ne jen jeden nebo dva, ale skoro dvě stovky.

„Letos pro vás v rámci oslav našeho výročí máme připravenou spoustu zábavných překvapení – a ano, samozřejmě se budeme taky učit. Ale pamatujme, že i když naše životy mohou trvat věčně, těchto pár let věčně trvat nebude,“ řekl ředitel Atherton veselým, ale upřímným hlasem. „A teď povstaňme, odhalme své tesáky a pronesme společně Přísahu Střední školy Harcote.“

Odhalme své tesáky?

Rychle jsem vstala, ruce úzkostně zatnuté v pěst. Odmalíčka jsem byla naučená, že tesáky jsou něco, co se má schovávat. Pokud se náhodou vysunuly samy, měla jsem pusku zavřenou tak dlouho, než jsem je byla schopná vtáhnout zpátky. Když mi poprvé narostly, nutila mě to máma trénovat každý večer – vědomě je uvolňovat a zase je vtahovat zpátky. Jak mi často připomínala, ona se to musela naučit sama. Měla jsem štěstí, že jsem měla ji a že mě naučila, jak mezi lidmi přežít.

Ale já už teď mezi lidmi nebyla. Byla jsem obklopena upíry a každý z nich zjevně dokázal vystrčit tesáky na povel, jako by to byla nasazovací rovníčka.

Snažila jsem se soustředit na vysunutí vlastních tesáků: na pocit protažení zkrácených svalů nebo vydechnutí po dlouho zadržovaném dechu. Ale jediné, co jsem dokázala vnímat, bylo lehounké hučení paniky, které jsem cítila na hrudníku, a jemné syčení, jak ostatní studenti vysouvali svoje tesáky.

Nedokázala jsem to.

Hlasy okolo mě začaly sborově recitovat Přísahu Střední školy Harcote. Schválně jsem se ji předem naučila, ale teď jsem nechala rty pevně sevřené. Nemohla jsem riskovat, že by si někdo všiml, že nemám vysunuté tesáky, a využil to jako záminku k přesvědčení ostatních, že sem nepatřím.

Najednou jsem měla pocit, jako bych byla zpátky ve Virginii, poslední den u Sangerových. Po celé čtyři roky, co jsme u nich žily, rádi pomáhali matce samoživitelce a její dceři postavit se zpátky na vlastní nohy. Po tátově smrti nebyla máma zrovna v pohodě, a tak jsme se hodně stěhovaly. V zahradním domku u Sangerových jsem se ale ze všech těch míst cítila nejvíc *doma*. Ne že by tam snad bylo všechno dokonalé – když měli hosty, nesměla jsem se k domu ani přiblížit, aby nemuseli nikomu vysvětlovat, co tam s mámou vůbec děláme. Ale bylo to dobré, bezpečné místo. Všechno se změnilo jednoho šedého prosincového rána. Paní Sangerová si s mámou přišla promluvit hned, jak se vrátila z práce. Z výrazu v mamčině tváři mi naskočila husí kůže. Odjížděly jsme – okamžitě.

Nechtěla jsem tomu uvěřit. Žadonila jsem o vysvětlení: *Co se změnilo? Co jsme udělaly špatně?* Máma cpala naše věci do kufrů a já jsem chodila za ní a všechny je zase vyhazovala ven.

Nakonec se mi podívala do očí: „Nevím jak, ale zjistili to o mojí proměně. A teď se bojí o svou reputaci, zejména kvůli dětem. Poprosili nás, abychom odešly, takže odcházíme.“

Tím moje stížnosti skončily. Protože jsem *věděla*, jak Sangerovi odhalili naše tajemství. Jednomu z nich jsem ho prozradila já sama.

V puse jsem ucítila žluč. Ta vina, ta ztráta, ta *zrada* – ani jedno z toho mě nikdy neopustilo.

Nemohla jsem dopustit, aby se totéž stalo tady.

„Ať už je váš letošní rok na Harcote váš první nebo pětadvacátý, kéž není váš poslední, ale prožijete ho, jako by byl,“ zvolal ředitel Atherton. Za ním do vitrážových oken